

**Φαρσάρης, Γιάννης** (Ιεράπετρα, 1973): Ο Γιάννης Φαρσάρης ([www.open-sesame.me](http://www.open-sesame.me)) γεννήθηκε στην Ιεράπετρα το 1973 και ζει στο Ηράκλειο, όπου εργάζεται ως καθηγητής Πληροφορικής. Σπούδασε Επιστήμη Υπολογιστών στο Πανεπιστήμιο Κρήτης και Εκπαίδευση Ενηλίκων στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο. Έχει δημιουργήσει την ανοικτή βιβλιοθήκη OPENBOOK και συμμετέχει στην ομάδα έκδοσης του περιοδικού Fractal. Το συλλογικό e-book «Δήγμα Γραφής» που επιμελήθηκε, αναδείχθηκε καλύτερο Συγγραφικό Έργο στα Ελληνικά Βραβεία Διαδικτύου 2011.

Είναι μέλος της οργανωτικής επιτροπής του Μαθητικού Φεστιβάλ Ψηφιακής Δημιουργίας, ενώ συμμετείχε για 4 έτη στην κριτική επιτροπή του διαγωνισμού διηγήματος ΛογωΤέχνης. Συνεργάστηκε με τη δημιουργική ομάδα El Roy για τη συγγραφή -σε συνεργατικό περιβάλλον wiki- μιας μαύρης κωμωδίας, που έχει ανέβει από 7 θεατρικές ομάδες. Το τελευταίο βιβλίο του εκδόθηκε έχοντας επιτύχει χρηματοδότηση μέσω crowdfunding.

#### **ΕΡΓΟΓΡΑΦΙΑ:**

2015 - *Η διαφορά του άσπρου απ' το λευκό* (διηγήματα), Openbook  
2014 - *Ιστορίες βιβλίων* (συλλογικό), Καστανιάτης  
2014 - *7 λέξεις / Λογωτέχνης 2013* (κριτική επιτροπή), Μεταίχιμο  
2014 - *Φίλων σοφίες* (συλλογικό), Island of Man  
2013 - *Ιστορίες από ένα παγκάκι* (συλλογικό), Σαΐτα  
2013 - *11 λέξεις / Λογωτέχνης 2012* (κριτική επιτροπή), Καλέντης  
2013 - *Ιστορίες Διαδικτύου / ΛογωΤέχνης 2011*, ArtSpot  
2013 - *Όχι πολύ μακριά από κει* - videobook, Motion Pixel Story  
2012 - *# tweet\_stories: 371 μικροδιηγήματα* (επιμέλεια), Openbook  
2012 - *Λογοτεχνικό μπιστρό 2009-10* (συλλογικό), Literary Bistro  
2012 - *Ο άνδρας με την πουά γραβάτα* (συλλογικό), Openbook  
2012 - *12/12/12 - 8 ιστορίες για μια πλατεία* (συλλογικό), Openbook  
2011 - *Ματριόσκα* (συλλογικό), Βορειοδυτικές Εκδόσεις  
2011 - *Διαγωνισμός Λογωτέχνης 2010* (κριτική επιτροπή), Artspot  
2011 - *Δήγμα γραφής* (συλλογικό), Openbook  
2010 - *Εβδόμη εσπερινή* (διηγήματα), Openbook  
2010 - *Καθηγητών ανάλεκτα* (συλλογικό), Νομαρχία Ηρακλείου  
2008 - *Johnnie Society* (μυθιστόρημα), Openbook

## **ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΚΡΙΤΙΚΩΝ για το μυθιστόρημα *JOHNNIE SOCIETY***

Γραφή χειμαρρώδης και απολαυστική και θέμα που αφορά όσους αναζητούν την ουσία σε μια κατ' επίφαση ουσιαστικά ανούσια εποχή. Ο ήρωάς του ζει σε μια διαρκή μεταμόρφωση. Μια ιστορία που αποτελεί πρόταση ζωής, πρόταση γραφής...

**Ελένη Γκίκα, Εφημερίδα ΕΘΝΟΣ**

Ένα διαφορετικό μυθιστόρημα κυκλοφορεί ελεύθερο στο Internet - δωρεάν, διαδραστικό και κυρίως ενδιαφέρον, το "Johnnie Society" του Γιάννη Φαρσάρη είναι φτιαγμένο για να συναρπάσει τα e-readers. Ο συγγραφέας κάνει υπερήφανο τον Μάρσαλ Μακ Λούαν θεωρώντας τον υπολογιστή προέκταση του χεριού του, πιστεύει ότι το μέλλον της λογοτεχνίας βρίσκεται στις οθόνες - και αυτός είναι ο λόγος που "απελευθέρωσε" το πρώτο πνευματικό παιδί του στο Internet...

**Ζωή Δημητρίου, Εφημερίδα ΠΡΩΤΟ ΘΕΜΑ**

Ένα πολυσέλιδο μυθιστόρημα είναι δύσκολο να κρατήσει το ενδιαφέρον του αναγνώστη του από την πρώτη έως την τελευταία σελίδα. Για να συμβεί κάτι τέτοιο, θα πρέπει ο συγγραφέας να έχει στήσει μια ενδιαφέρουσα πλοκή, να έχει πρόσωπα που να δείχνουν πως αν και χάρτινα εντούτοις αναπνέουν και τέλος να ξέρει τον τρόπο να αφηγείται με ζωντάνια και αμεσότητα. Αν όλα αυτά συμβαίνουν, τότε ο αναγνώστης όχι μόνο δεν κουράζεται από τις πολλές σελίδες, αλλά αντιθέτως παρακαλά να ήταν ακόμα περισσότερες. Κάτι τέτοιο έχει πετύχει ο Γιάννης Φαρσάρης. Αυτό το πρώτο του μυθιστόρημα, με όλο εκείνο τον πληθωρικό τρόπο που το κάθε νέο θέλει να κάνει γνωστή την ύπαρξή του, είναι ένα έργο που δεν το ξεχνάς και που όλα τα πρόσωπα που κυκλοφορούν στις σελίδες του, αισθάνεσαι πως τα έχεις πολύ καλά γνωρίσει... Μια ρομαντική -από μια έννοια- συγγραφή μέσα σε μια αντιρομαντική εποχή.

**Μάνος Κοντολέων, συγγραφέας**

Ένα λογοτεχνικό έργο που στις σελίδες του κρύβει μια ιντερνετική κοινότητα ανθρώπων που ενώθηκαν με αφορμή το κοινό τους όνομα, δεν θα μπορούσε παρά να διατίθεται ελεύθερα στο Internet! Στο μυθιστόρημα "Johnnie Society" το ενδιαφέρον εστιάζεται στην ολική μεταμόρφωση του ήρωα, στις φαινομενικά ασύμβατες προσωπικότητες των πρωταγωνιστών, στη λυτρωτική δύναμη του έρωτα και την ανάδυση λησμονημένων ιδανικών. Ο πληθωρικός λόγος του συγγραφέα δομεί μια ιστορία τόσο φανταστική όσο και ρεαλιστική, τόσο σκληρή όσο και ρομαντική...

**Δικτυακή πύλη Pathfinder**

Ο λόγος του μυθιστορήματος ισορροπεί ανάμεσα στη ρεαλιστική αφήγηση του σύγχρονου αστικού βίου, τις παρένθετες λυρικές περιγραφές και την αμεσότητα των διαλογικών μερών, που κρύβουν άλλοτε χιουμοριστική διάθεση - που αγγίζει τα όρια του αυτοσαρκασμού - κι άλλοτε πάλι εμπειριέχουν καυστικά κοινωνικά σχόλια.

### **Εφημερίδα ΠΑΤΡΙΣ Ηρακλείου**

Παρελθόν και παρόν, το εγώ και ο πρώην εαυτός μου, η πλάνη και η αλήθεια, το φαίνεσθαι και το είναι, το προσωπείο και η ταυτότητα, η ασυμβατότητα του εγώ και των άλλων, οι αντιθέσεις γενικότερα και η επικέντρωση στην ιστορία ενός προσώπου είναι στοιχεία ρομαντικά. Το ύψιστο ιδανικό του ρομαντισμού είναι η υπέρβαση των αντιθέσεων. Ο Τζόνι, ο κεντρικός ήρωας του μυθιστορήματος του Γιάννη Φαρσάρη “Johnnie Society” καταφέρει να τις υπερβεί με εσωτερικές μεταπτώσεις και ψυχολογικές μεταστροφές. Ο αναγνώστης τις παρακολουθεί δια του εσωτερικού μονολόγου, μια μοντέρνας αφηγηματικής τεχνικής, στην οποία επιδόθηκαν οι πεζογράφοι της σχολής της Θεσσαλονίκης κατά τις πρώτες δεκαετίες του αιώνα...

**Ελπίδα Γρηγοράκη, Εφημερίδα ΑΝΑΤΟΛΗ**

Το παρόν κείμενο εστάλη από τον συγγραφέα Γιάννη Φαρσάρη για την επικαιροποίηση του *Λεξικού Νεοελληνικής Λογοτεχνίας των Εκδόσεων Πατάκη*.

**Διήγημα από τη συλλογή «Η διαφορά του άσπρου απ' το λευκό» (Εκδόσεις Openbook, 2015)**

### **Έφαγα τη μαμά**

Τη μέρα που πέθανε η μαμά δεν θα την ξεχάσω ποτέ. Μετά που τη θάψαμε και γύρισα σπίτι, έπεσα μπρούμυτα στο κρεβάτι που την είχαμε και άρχισα να κλαίω, μέχρι που σηκώθηκα και μάζησα μια τρίχα της που είχε κολλήσει στα χείλια μου από το μαξιλάρι. Είχε άσπρες τρίχες στα μαλλιά η μαμά, δεν ήθελε να τα βάφει κι ας ήταν μόλις πενήντα έξι. Μια άσπρη τρίχα της μαμάς στο στόμα μου ήταν ότι ζωντανό της μού είχε μείνει.

Κάθισα οκλαδόν, την έβαλα στη φούχτα μου και την έκλαιγα όλη νύχτα, κουνώντας τον κορμό μου μπρος – πίσω, μέχρι που ξημέρωσε και αποφάσισα ότι θέλω αυτήν την τρίχα να την έχω μαζί μου για πάντα. Σκέφτηκα να την τυλίξω στον καρπό μου σαν κομποσκοίνι, σκέφτηκα να την περάσω στο δάχτυλο σαν βέρα, μα τελικά αποφάσισα να την δέσω σφιχτά σε ένα δόντι μου. Σε ένα μπροστινό κάτω δόντι μου. Έτσι και έκανα. Έδεσα τον κόμπο διπλό ενισχυμένο από τη μέσα μεριά, κάτω από τη γλώσσα, για να μην φαίνεται.

Άσπρη τρίχα δεμένη σε άσπρο δόντι δεν ξεχώριζε κι εγώ χαρούμενος κουβαλούσα τη μαμά πάντα μαζί μου. Έτρωγε ότι έτρωγα, έπινε ότι έπινα, έβριζε όποιον έβριζα, φίλαγε όποια φίλαγα. Κι όταν την έφερνα στη σκέψη μου, χάιδευα με τη γλώσσα μου τον διπλό κόμπο και γελούσα. Όταν ο μπαμπάς και η αδερφή μου πήγαιναν στο τάφο και έκλαιγαν τη μαμά, εγώ τους έλεγα ότι δεν μπορώ να το αντέξω και δεν πήγαινα. Μα που να τρέχω τώρα στα μάρμαρα, όταν μπορούσα να κάνω έτσι τη γλώσσα μου και να της μιλήσω. Κι όταν έβγαινα, έπινα συνέχεια τζιν – τόνικ γιατί αυτό άρεσε στη μαμά να πίνει, πικρό μου φαινόταν στην αρχή αλλά το συνήθισα, όπως συνήθισε και η γλώσσα μου τον διπλό κόμπο, όπως συνήθισε κι ο μπαμπάς το άδειο διπλό κρεβάτι, όπως συνήθισε κι η αδερφή μου να πλένει τα ρούχα όλων μας.

Κι όταν φιλιόμουν με γυναίκα, έγλειφα λίγο τη γλώσσα και λίγο τη μαμά, λίγο τη γλώσσα και πιο πολύ τη μαμά, για να καταλάβω άμα την εγκρίνει. Και το καταλάβαινα γιατί άμα δεν της άρεσε με τσίμπαγε άγρια, άμα της άρεσε με χάιδευε απαλά και μετά την ξεχνούσα τη μαμά και αφοσιωνόμουν στα μετά τα φιλιά.

Με την Ηρώ δεν ξεκίνησαν καλά τα πράγματα, γιατί από το πρώτο φιλή στο αυτοκίνητο με τσίμπαγε άγρια η μαμά. Κι όσο την ερωτεύομουν την Ηρώ τόσο πιο πολύ με τσίμπαγε η μαμά. Και τη βραδιά που το κάναμε με την Ηρώ στο σπίτι του Νώντα, συνέβη το μοιραίο. Έφαγα τη μαμά. Μόλις τελείωσα και ξάπλωσα ανάσκελα, έβαλα τη γλώσσα για να της μιλήσω και έλειπε η μαμά, την είχα καταπιεί. Δεν της άρεσε η Ηρώ καθόλου, το ήξερα. Όπως ήξερα από παιδί πως η

γυναίκα που θα ερωτευτώ δεν θα άρεσε στη μαμά. Κι η Ηρώ μου άρεσε τόσο πολύ που δεν άντεξε η μαμά και αυτοκτόνησε, άλλωστε η ζωή της κρεμόταν από μια τρίχα.

Έκλαψα ανάσκελα στο κρεβάτι για το χαμό της μαμάς, αλλά μόλις με φίλησε η Ηρώ για να με ησυχάσει, της τράβηξα με δύναμη μια τρίχα από τα μαλλιά της και της ζήτησα να με παντρευτεί.